

మహానగరం కథలు

-వేదుల సుభద్ర

మహానగరం కథలు

ఢిల్లీ, బొంబాయి, బెంగుళూర్, హైదరాబాదు, లండన్, పారిస్, న్యూయార్క్.. పేరేదైనా, స్వదేశమైనా, విదేశమైనా. ఉన్నది ఎక్కడైనా, తీరు, తెన్ను ఒకటే.. ఆకాశాన్నంటే మేడలూ. ఇబ్బడి ముబ్బడిగా పెరుగుతున్న వాహనాలూ, జనాభా, మారుతున్న ప్రజలూ, తరుగుతున్న వనరులూ మానవతా విలువలూ, రోజురోజుకీ చేరుతున్న ఊహకందని మార్పులూ, ఎటువైపో తెలియని జీవన పయనాలు.వెరసి. గజిబిజి బ్రతుకుల ఉరుకుల పరుగులతో .. మహానగరాలన్నీ "యమహా" నగరాలవుతున్నాయి.

కాలుష్యమూ, యాంత్రికీకరణా, మెటీరియలిజమూ, స్వార్థమూ, మనుష్యులమధ్య పెరుగుతున్న దూరాలూ, ఆర్థికసంబంధాలే జీవిత సంబంధాలనుకునే రోజులూ ... ఇవేనా నగరాలలోకనిపించేది? ఇంతకు మించి మరేమీ లేదా? కాదు.. తరచి చూస్తే ఆవేశాలూ, ఆనందాలూ, పురోగమనాలూ, బాంధవ్యాలూ, పోటీ తత్వాలూ, గెలుపిచ్చే సంతోషాలు. పంచుకుంటే పెరిగే సుఖాలూ మాట విరుచుకుంటే మిగలని సంబంధాలూ, వెతలే కాదు.. కతలూ కనిపిస్తాయి..

అత్యంత సంపన్నలూ, అతి నిరుపేదలూ కలిసి ఆకాశమనే ఇంటికప్పుకింద కలిసి చేసే సహజీవనాలే మహానగరాలు. ఓపికుండి వింటే సాలభంజికలని మించి చెప్పే కథా సాగరాలు. నిత్యం మారుతున్న మన రోజువారీ జీవన చిత్రాలు.. ఈ మహానగరం కథలు...!!

సింగిల్ వుమన్

"అండ ద అవార్డ్ గోస్ టూ.." మెరుస్తున్న లైట్ల వైపు చూస్తూ ఒక్క క్షణం ఆగింది అనౌన్స్ చేస్తున్న ఇండియా హెచ్. ఆర్ హెడ్. ఒక్క క్షణం హాలంతా చూసింది, అందరి కళ్ళూ వేదికమీదున్న తననీ, తన చేతిలో ఉన్న కాగితాన్నీ చూస్తున్నాయి.

"వరసగా రెండో సంవత్సరం కూడా ఈ అవార్డ్ అందుకుంటున్నది అనన్య,"... అని ఆమె ఆనడం ఆలస్యం, హాలంతా చప్పట్లతో హోరెత్తడం మొదలయింది.

నెమలికంఠం రంగు చీర కట్టుకుని అందరి కరతాళ ధ్వనిల మధ్య వేదిక మీదికి వచ్చింది అనన్య. ఒక బహుళ జాతి ఫార్మా కంపెనీ యొక్క ఇండియా సెంటర్ వార్షికోత్సవం ఎప్పటిలాగే నగరంలోని ఒక పెద్ద స్టార్ హోటల్ లో జరుగుతోంది. ప్రతీ సంవత్సరమూ ఆ సెంటర్ లోని అన్ని విభాగాలోనూ అద్భుతంగా పనిచేసిన వారికీ, సెంటర్ మొత్తానికి ప్రతిభ కనబరిచిన వారికీ అవార్డ్ లు ప్రకటిస్తారు. అవి ఎప్పుడూ కూడా ఎంతో వైభవంగానూ, సండడిగానూ జరుగుతాయి. సెంటర్ మొత్తానికి ఇచ్చే ఆ అవార్డును గత సంవత్సరం కూడా ఆమె అందుకుంది. ఈ సంవత్సరం కూడా ఆమెకే.

అమెరికానించి వచ్చిన గ్లోబల్ డైరెక్టర్ చేతుల మీదుగా అవార్డ్ అందుకుంది ఆమె, చాలా సింపుల్ గా తన మేనేజర్ కీ, టీము కీ ధన్యవాదాలు చెప్పి హుందాగా స్టేజ్ దిగి వచ్చేసింది.

"ఇంట్లో చేయడానికి పనేమీ లేకపోతేనాకూ వస్తాయి అవార్డ్ లు" చాలా నెమ్మదిగా అన్నా సరే వినీత అన్న మాటలు అనన్య చెవులు దాటిపోలేదు. నిస్సహాయంగా చూసింది ఒక్క క్షణం. అలాంటి మాటలు వినడం ఆమెకు కొత్త కాకపోయినా చాలా బాధగా అనిపించింది. ఏమీ చెయ్యలేని పరిస్థితి.

ఒక్క క్షణం వెళ్ళి గట్టిగా సమాధానం చెప్పాలని అనిపించిందామెకి, కానీ అంతలోనే ఊరుకుని తన టేబిల్ దగ్గరకు వెళ్ళి మౌనంగా కూర్చోంది. ఎప్పటిలా ఇది మామూలేగా అనుకోలేకపోయింది ఎందుకో. పదే పదే అంటే ఎవరికైనా బాధ కలగడం సహజం. తనకి అవార్డ్, ప్రమోషన్ వచ్చినప్పుడల్లా ఇలాంటి ఎగతాళి మాటలు మామూలే, ఇప్పుడు మాత్రం కొత్తేముంది? అనుకుని సమాధానపడలేకపోయింది.

ఎంత ఉత్సాహంగా పైకి వెళ్ళిందో, చప్పుగా చల్లారిన ఉత్సాహంతో కళ తగ్గిన ముఖంతో దిగింది. అది ఎవరూ గమనించకుండా జాగ్రత్త పడ్డాననుకుంది కానీ ఎంతో నేర్పుగా ఇలాంటివన్నీ గమనించే మానవవనరుల శాఖ అధిపతి దృష్టిని మాత్రం తప్పించుకోలేకపోయింది.

ఎప్పటిలాగే సందడిగా విందు ముగిసింది. అందరికీ వీడ్కోలు చెప్పి కార్ దగ్గరకి నడవడం మొదలు పెట్టింది అనన్య.

వెనకనించి "అనాన్య" అన్న అమెరికన్ యాసతో కూడిన పిలుపు వినగానే రివ్యూన వెనక్కి తిరిగింది.

"ఐ నో ఇట్ ఈస్ లేట్ నా, కెన్ వీ మీట్ ఫర్ అ కవ్ ఆఫ్ కాఫీ టుమారో, నీకు వీలైతే నా హోటల్ కి రాగలవా? నేను మళ్ళీ ఆదివారం పొద్దున్నే వెళ్ళిపోతున్నాను. నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి, రేపు పొద్దున్న పది గంటలకి, శనివారం పొద్దున్నే నిన్నిబ్బంది పెడుతున్నాను, దయచేసి మరేమీ అనుకోకు. విల్ యూ మేక్ ఇట్?" అని అడిగింది కేరెన్.

ఆవిడ గ్లోబల్ హెచ్. ఆర్ హెడ్. ఏదైనా పెద్ద నిర్ణయాలు తీసుకోవలసి వచ్చినప్పుడూ, లేదా ఏవైనా ముఖ్యమైన సమావేశాలున్నప్పుడూ మాత్రమే ఆవిడ వస్తుంది.

"ఓ సర్వెన్లీ కేరెన్, నాటే ప్రాబ్లం" అంది అనన్య.

"సారీ ఫర్ ద బాదర్, , తప్పకుండా వస్తావుగా? విల్ వెయిట్ ఫర్ యూ" అంది చిరునవ్వుతో.

ఎప్పుడూ చిరునవ్వుతో ఉండగలగడం ఆమె ప్రత్యేకత. చిన్న నీలి కళ్ళూ, బంగారు రంగు మెత్తని జుట్టూ, తెల్లటి బ్లవజ్, సన్నటి గీతలున్న నల్లటి స్కర్ట్ వేసుకుంది.. మెడలో మెరుస్తున్న ఒంటిపేట ముత్యాల గొలుసు, దూ మెరుగ్గా వేసుకున్న ఎర్రటి లిప్ స్టిక్, అంత రాత్రి అయినా సరే ఎంతో ఫ్రెష్ గానూ, అందంగానూ కనిపించింది కేరెన్ అనన్యకి. " ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉండగలగడం ఎలా సాధ్యమో ఈవిడకి?" అనుకుంది కూడా

"తప్పకుండా వస్తాను. మీరు తాజ్ వివాంతా హోటల్ లో ఉంటున్నారు కదా , ఐ విల్ బీ దేర్" అంది

మర్నాడు పది గంటలకి ఇంకో పదినిమిషాలుండనగానే హోటల్ పార్కింగ్ లో కారు నిలిపి వడి వడిగా రిసెప్షన్ వైపు నడిచింది అనన్య. అప్పటికే కేరెన్ ఆమె కోసం రిసెప్షన్ ఎదురుచూస్తోంది. పలకరింపులయ్యాకా, కాఫీ షాప్ లోకి దారి తీసింది కేరెన్. ఇద్దరికీ కావలసినవి ఆర్డర్ చేశాకా అడిగింది.

" చెప్పు అనాన్యా, నిన్ను ఇబ్బంది పెడుతున్న విషయం ఏమిటి? "అంది సూటిగా.

" అలాంటిదేమీ లేదు కేరెన్, ఐ యాం ఫైన్" అంది అనన్య చప్పున.

"ఓకే, అలా ఐతే పరవాలేదు. నేను అడుగుతున్నది ఈ రోజు సంగతి కాదు, నిన్న రాత్రి నిన్ను బాధపెట్టిన విషయం ఏమిటి అని? నిన్న సాయంత్రం అవార్డ్ తీసుకుని వెనక్కు వచ్చేటప్పుడు నీ ముఖంలో సంతోషం కనిపించలేదు. ఐ మీన్ వేదిక మీదకు వెళ్ళేటప్పుడున్న ఉత్సాహం లేనేలేదు. దానికి కారణమేమిటో తెలుసుకోవచ్చా?" అంది నవ్వుతూ.

"లేదే, నేను బాగానే ఉన్నాను" మళ్ళీ అంది అనన్య.

" రెండో సారి వరసగా అవార్డ్ రావడం, అంది. అప్పుడు ఎక్కువ సంతోషంగా ఉండాలి కదా, కానీ నిన్న రాత్రి డిన్నర్ సమయంలో నీ ముఖంలో అదేమీ కనిపించలేదు, అందుకే నాకు అనుమానం వచ్చింది, మన కంపెనీ తీరు నీకు తెలుసు, ప్రతీ ఉద్యోగినీ ఎంతో విలువైన వారుగా భావిస్తుంది, వృత్తిపరంగానూ, వ్యక్తిగతంగానూ వారు సంతోషంగా ఉండేలా ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకుంటుంది, ఎందుకంటే అవి రెండూ వేరు, వేరు అయినా ఒకదాని ప్రభావం మరొకదానిమీద తప్పకుండా ఉంటుంది. ప్రతీ ఉద్యోగినీ శ్రద్ధగా గమనించడమే మా పని, హెల్డ్ పీపుల్ మేక్ హెల్డ్ కంపెనీ కదా." అంటూ ఆగింది.

"అవును కేరెన్. అందుకే నాకు మన కంపెనీ అన్నా, మేనేజ్ మెంట్ అన్నా ఎంతో గౌరవం" అంది అనన్య.

" ముఖ్యంగా మీరు. మీ విధుల్ని కేవలం ఉద్యోగంగా మాత్రమే కాకుండా ఎంతో బాధ్యతగా నిర్వహిస్తారు, మీరు మాలాంటివారెందరికో రోల్ మోడల్ చెప్పాలంటే" అంది.

"మరి ఆ మాట నిజమయితే, ఇండియా సెంటర్ లో నా ఫేవరెట్ ఉద్యోగిని బాధపడటానికి గల కారణమేమిటో నాకు తెలియాలి కదా! అప్పుడే నేను తనకేదైనా సహాయం చేసి మళ్ళీ పూర్వంలా ఉండేలా చెయ్యగలుగుతాను. నీకు ఇష్టం లేకపోతే నేను బలవంత పెట్టను, పెట్టలేను కానీ నిన్ను నిన్ను చూసిన మూడ్ లో మాత్రం మళ్ళీ ఎప్పుడూ చూడకూడదన్నదే నా ఆశ" అందావిడ అనన్య చెయ్యి మెత్తగా ఒత్తుతూ.

కేరెన్ అంత అనునయంగా మాట్లాడిన మాటకి అనన్య కళ్ళల్లోకి చివ్వున వచ్చింది ఓ సన్నని నీటితెర. బేగ్ లోంచి టిస్యూ తీసుకుని కళ్ళు అడ్డుకుంది.

" మీరింతగా అడుగుతుంటే చెప్పకుండా ఉండలేను, ఎలా చెప్పాలో తెలియడం లేదు. ఇది వృత్తి పరమైనది కాదు, నా వ్యక్తిగత విషయాన్ని వృత్తికి జోడించి మాట్లాడితే మాత్రం బాధగా అనిపిస్తుంది" అంది అనన్య.

" అంటే" అర్థం కాలేదన్నట్టుగా అడిగింది కేరెన్.

" ఐ యాం ఏ సింగిల్ వుమన్ కేరెన్. నాకు వివాహం కాలేదు. ఇంట్లో అమ్మా, నేనూ మాత్రమే ఉంటాము. నాకంటూ ఫేమిలీ లేదు కనక నాకు చెయ్యడానికి మరే పనీ ఉండదు, అందువల్లనే నేను పని బాగా చేస్తాను అన్నది నా తోటి ఉద్యోగినుల భావన. అది ఎన్నో సార్లు పరోక్షంగానూ, ప్రత్యక్షంగానూ నాకు చేరేలా చెప్పారు, చెప్తూనే ఉన్నారు, ఉంటారు." అని ఆగింది.

"రియల్లీ, ఇది నాకు తెలీదు. వాట్ నాన్ సెన్స్! సింగిల్ గా ఉండడం తప్పేమీ కాదే? దానికీ పనికీ సంబంధం ఏమిటి?" అంది కేరెన్. కొద్దిగా ఆశ్చర్యం, కోపం ఆమె గొంతులో.

" సామాజిక, సంస్కృతీ పరమైన అభిప్రాయాలు కేరెన్. నాకిప్పుడు ముప్పై సంవత్సరాలు. మా సొసైటీ లో ఎక్కడా రాయకుండానే పెట్టిన రూల్ ప్రకారం నాకు ఈ పాటికి పెళ్ళి అయి, ఒకరిద్దరు పిల్లలుండాలి. లేకపోతే అది నేను చేసిన పెద్ద నేరం గా పరిగణించబడుతుంది. నాకెందుకు పెళ్ళి కాలేదో, నాలో ఏదైనా లోపముందా? లేదా సంపాదిస్తున్నానన్న గర్వం వల్ల చేసుకోలేదా? ఇలా రక రకాలుగా ఆలోచించి వారికి నచ్చిన కారణాన్ని అదే సరి అయినదిగా ప్రచారం చేస్తారు. కాలం మారిందని మేమందరం అనుకుంటున్నాం కానీ నిజానికి కొన్ని విషయాల్లో పెద్దగా మారలేదు. "

" నిజం గానా? ఇతరుల జీవితం మీద ఎవరికైనా అంత ఇంటరెస్ట్ ఎందుకుండాలి? అంత టైముండా వారిదగ్గర?" అంది కేరెన్ మరింత ఆశ్చర్యంగా.

"అక్కరలేని విషయాలకెప్పుడూ టైముంటుంది కొందరికి" అంది అనన్య. "ఇది మొదటిసారి కాదు. నేను మరో ఐదుగురం కలిసి చేరాము మన కంపెనీలో. మీకు తెలుసు వాళ్ళెవరు అని. అందరిలోనూ త్వరగా ఎదిగినది నేను. మిగిలిన ముగ్గురమ్మాయిలూ, అబ్బాయి కూడా నా స్థానానికి చేరడానికి టైము పడుతుంది. అది వారికి నచ్చదు. గొప్ప చెప్పుకుంటున్నానని మీరనుకోకపోతే నేను ఇదంతా నా స్వంత ప్రతిభవల్లనే సాధించానని మీకు కూడా తెలుసు. కానీ నేను సాధించిన ప్రతీ విజయాన్ని నా వ్యక్తిగతజీవితంతో ముడిపెట్టడం నాకెందుకో చాలా బాధగా అనిపిస్తుంది" అంది.

"అవునా? ఇతర దేశాల్లో ఇది ఎప్పుడూ ఒక పెద్ద విషయమే కాదు. పెళ్ళి చేసుకోవాలా, వద్దా, పిల్లల్ని కనాలా వద్దా? భర్త/భార్య తో కలిసి ఉండాలా, లేదా? ఇలాంటివన్నీ పూర్తిగా వ్యక్తిగతమైన చాయిస్ లు. దానిలో ఎవరూ కల్పించుకోరు, కల్పించుకోకూడదు కూడా. మరి ఇక్కడ మన ఆఫీసులోనే? ఐ థింక్ దిస్ నీడ్స్ టు బి ఎడ్రెస్డ్ ఇమీడియట్ లీ " అంది.

ముఖ్యంగా దాన్ని పర్ఫర్మాన్స్ తో ముడి పెట్టడం.

" అవును కేరెన్, నేను సాయంత్రం కొంత ఆలస్యంగా ఉండి పని పూర్తి చేస్తే, " ఇంట్లో ఏమీ పని ఉండకపోతే అందరూ ఉంటారు, ఆవిడలా మనకెలా అవుతుంది?" అనేవారు మొదట్లో. అలాగే ఉదయం త్వరగా వచ్చినా సరే. ఇంక అవార్డులు అవీ వచ్చినప్పుడు ఎలా ఉంటుందో మీకు తెలిసిన విషయమే. నాకు వారికన్నా తక్కువ బాధ్యతలున్నాయనేది వారి ఉద్దేశ్యం. నిజమేమిటో తెలుసుకోకుండా మాట్లాడడం, తప్పు కదా!" అంది అనన్య బాధగా.

" రోజుల తరబడి దాదాపు పన్నెండు పదిహేను గంటలు పనిచేస్తే వచ్చిన గుర్తింపు ఇది. ఒకవేళ వారనుకున్నట్టు నాకు అంత టైమే ఉంటే దాన్ని ఎలా గడపాలి అనేది పూర్తిగా నా ఇష్టం కదా! అంతే కానీ పిల్లల నేపీలు మార్చి, ముక్కులు తుడిచి వాళ్ళేదో దేశానికి పెద్ద ఫేవర్ చేస్తున్నట్టు మాట్లాడడం ఎందుకు?" ఈ సారి కొంచం కోపం అనన్య గొంతులో.

" అసలు పెళ్ళికి ఇంత ప్రాముఖ్యత ఇస్తారా? ఐమీన్ ప్రతీ మనిషికి ఒక తోడు ఉండాలి, నిజమే కానీ అన్నివేళలా అందరికీ సాధ్యపడకపోవచ్చు. కొందరికి ఒక చట్రంలో ఇరుక్కుపోయి బ్రతకడం ఇష్టం ఉండకపోవచ్చు. చేసుకున్నా అవతలి వ్యక్తితో సరిపడకపోవచ్చు" అంది కేరెన్.

" అవును, మా దేశంలో వివాహ వ్యవస్థ చాలా గొప్పది, చాలా ప్రముఖమైనది. ఈ మధ్యన కాలం కాస్త మారుతున్నా కూడా ఒకసారి వివాహ బంధం లో అడుగిడితే ఆజన్మాంతం కట్టుబడి ఉంటారు. మీరు చెప్పినట్లు అందరికీ తోడు అవసరం అన్నది ఎంత నిజమో కొందరికి ఆ అవకాశం రాకపోవడం కూడా నిజం.

మాది చాలా చిన్న కుటుంబం కేరెన్. అమ్మా, నాన్నా, నేను. అంతే. అమ్మా, నాన్నలది కులాంతర ప్రేమ వివాహం. ఇది మీకు చాలా కొత్తగా ఉంటుంది. నాన్న ఆర్టిస్ట్. బొమ్మలు అద్భుతంగా వేసేవారు. . దానివల్ల ఇరుపక్షాల పెద్దలూ కూడా ఆమోదించలేదు. కనీసం నేను పుట్టిన తర్వాతైనా మారతారు అనుకున్న వారి ఆశ నిరాశే అయింది. అమ్మా, నాన్నా ఎంతో ప్రేమగా, ఒకరి పట్ల ఒకరు ఎంతో గౌరవంగా ఉండేవారు. దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం నాన్నకు పెద్ద జబ్బు చేసింది, రెండు కిడ్నీలు పాడయ్యాయని తెలిసింది. పెద్ద ఎత్తున డబ్బు విరజిమ్మి ఆపరేషన్ చేయించే స్థోమత లేక నాన్న చాలా రోజులు ఎవరికీ అసలు విషయం చెప్పలేదు. చివరికి అమ్మ పట్టువల్ల తెలిసింది. అదృష్టవశాత్తూ తన కిడ్నీ మేజ్ అవడంతో అమ్మే నాన్నకి తన కిడ్నీ ఒకటి ఇచ్చి, తన నగలమ్మి ఆపరేషన్ జరిపించింది. నాన్న కోలుకున్నాకా మళ్ళీ మా ఇంట్లో సంతోషం తిరిగి వచ్చింది. అమ్మ ఇచ్చిన కిడ్నీ నాన్న శరీరంలో పదిహేను సంవత్సరాలు పని చేసింది. ఆ తర్వాత అది ఫెయిల్ అయ్యి పరిస్థితి మళ్ళీ మొదటికొచ్చింది. ఈ సారి నాన్న ఎవరికీ చెప్పలేదు. నేను ఇంకా ఫైనల్ ఇయర్ లో ఉన్నాను. కేంపస్ లో ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాము. నాకు ఉద్యోగం రాగానే మంచి అబ్బాయిని చూసి పెళ్ళి చెయ్యాలని అమ్మా, నాన్నల ఆశ. చెప్పాను కదా వివాహానికి అంత ప్రాముఖ్యత మా దేశంలో.

నాన్న ఎందుకో బాధ పడుతున్నారని నాకర్థం అయింది. అడిగితే నవ్వేశారు " మీ అమ్మ నాలోనూ, నాతోనూ ఉండగా నాకేం దిగులురా తల్లీ? ఎప్పుడూ ఉద్యోగం అంటూ చెయ్యలేదు, నెల తిరిగేసరికి ఖచ్చితమైన సంపాదనగా నాలుగు రాళ్ళు తేలేదు. ఎప్పుడు చేతికి డబ్బు వస్తే అప్పుడు నాకు నచ్చినదేదో ఇచ్చాను, అయినా ఎప్పుడూ నన్ను ఒక్క మాట కూడా అనలేదురా మీ అమ్మ. నా చేయి పట్టుకుని తన ఇంట్లోంచి నడిచి వచ్చేసినప్పుడెంత ప్రేమో, ఇప్పుడూ అదే. దేవత రా తను. అలాంటి దేవత నీడలో బ్రతకడమూ సుఖమే, చావడమూ సుఖమే" అన్నారు.

ఆయనన్నట్టే జరిగింది నెల తిరిగేసరికి. క్షీణిస్తున్న తన ఆరోగ్యాన్ని, అది తెచ్చి వేదననీ భరించలేక నాన్న తనకు తానుగా.. ఇంక చెప్పలేనట్లు ఆగింది. కేరెన్ అనునయంగా అనన్య చెయ్యి పట్టుకుంది.

“ ఇది జరిగి ఏడు సంవత్సరాలు, అప్పటినించీ నేనూ, మా అమ్మా ఒకరికొకరం గా బ్రతుకుతున్నాము.

నాన్న పోయాకా అమ్మ నాకు పెళ్ళి చేయాలని ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టింది. అవేవీ ఫలించలేదు, కారణాలు బోలెడు. అమ్మా, నాన్న ల వివాహం, నాన్న ఇల్లు పట్టకుండా (వారి దృష్టిలో) బొమ్మలంటూ, ఆర్ట్ ఎక్సిబిషన్ లంటూ తిరగడం, ఆయన ఆరోగ్యం, చివరికి ఆత్మహత్య, ఇప్పుడు అమ్మ నా బాధ్యత కావడం. ఇలా ఎన్నో. అమ్మాయి అందంగా ఉండాలి, చదువుకుని ఉద్యోగం చేస్తూ ఉండాలి, వెనక ఆస్తిపాస్టులుంటే ఇంకా మంచిది, కానీ బాధ్యతలూ, బంధాలు ఉండకూడదు. వినడానికి విచిత్రంగా ఉన్నా ఇది మా సొసైటీలో నిజం. కొందరు దీనికి మినహాయింపు కావచ్చు కానీ మాకెవ్వరూ అలాంటి వారు దొరకలేదు. ఎంతో ఆధునికంగా ఉంటారు, అధునాతనంగా ఉంటాయి వారి వేష భాషలు. కానీ భావాలు మాత్రం.. అందుకే నేను అసలు వివాహమే వద్దని రెండేళ్ళ క్రితం నిర్ణయించుకున్నాను. నన్ను నన్నుగా ఇష్టపడేవాడు దొరికితే అప్పుడాలోచిస్తాను. ఇదంతా ఒక పార్శ్వం. కానీ దాన్ని వంకగా తీసుకుని నాకింట్లో చెయ్యడానికి పనేమీలేదు

కనక నేను ఆఫీస్ లో బాగా పనిచేస్తాననీ, అన్నింటో మిన్నగా రాణిస్తాననీ అంటే మాత్రం నాకు చాలా బాధగా ఉంటుంది కేరెన్! మీరు చెప్పండి ఇందులో నా తప్పే ముంది??" అంది బాధగా.

" అవును, అందులో నీ తప్పు లేదు, వారిదీ పూర్తిగా తప్పు కాదు. దాన్ని నువ్వు ఇంత సీరియస్ గా తీసుకోవలసిన అవసరమూ లేదు" అంది కేరెన్.

కళ్ళెత్తి వింతగా చూసింది అనన్య. "ఎవరిదీ పూర్తిగా తప్పు కాదా?" అంది తనలో తనే అనుకుంటున్నట్టుగా.

" అవును అనాన్య, మనుషుల మనస్తత్వం చాలా చిత్రమైనది. మనం కోరుకున్న జీవితం మరొకరికి లభిస్తే అది మనలో అసూయని కలిగిస్తుంది. దాని ప్రభావంతోనే మనం వారి గురించి వీలైనంత తక్కువగా, లేదా కించపరచి మాట్లాడి ఆనందాన్ని, ఆత్మ తృప్తిని పొందుతాము. మరీ గొప్ప స్థిత ప్రజ్ఞలైతే తప్ప అందరం ఇలాంటివాళ్ళమే. ఉదాహరణకు నిన్న నీ పైన కామెంట్ చేసిన వినీతని చూద్దాం. ఆమెకిద్దరు పిల్లలు, భర్త, అత్తగారితో కలిసి ఉంటుంది. రోజువారీ జీవితంలో పొద్దున్న వంట నించీ, పిల్లలు స్కూళ్ళకి వెళ్ళడాన్నుంచీ, ఆఫీసులో పని సక్రమంగా చెయ్యగలగడం, అత్తగారి ఆరోగ్యం ఇలా అన్నీ పెద్ద విషయాలే, సమస్యలే. అన్నీ సజావుగా జరిగితే పరవాలేదు, ఏ ఒక్కడానో మార్పు వచ్చినా ఆ రోజంతా టెన్షనే. పెళ్ళి కానీ, పిల్లలు కానీ ఆమె స్వంత నిర్ణయలు. అందులో ఎవరి బలవంతమూ లేదు. అది తనకీ తెలుసు. అందుకనే అలాంటి బాధ్యతలేమీ లేనివారిని చూస్తే ఆమెకు తప్పకుండా నీ మీద రవ్వంత అసూయ కలగడం సహజం. అందువల్లనే అలా మాట్లాడుతుంది. నిజానికి ఒక వ్యక్తి పెళ్ళి చేసుకోవడం వల్ల సమాజానికేమీ పెద్ద ఉపకారం కాదు, కానీ అలా భావిస్తారు వారు.

నీకు కూడా వినీత అంటే అలాంటి భావన కలిగి ఉండవచ్చు ఎన్నోసార్లు. అప్పుడు నువ్వు కూడా " పెళ్ళి, పిల్లలూ ఇవేమైనా పెద్ద ఎచీవ్ మెంట్ లా? చదువు, అందం, డబ్బు ఇలాంటి వాటితో పెద్దగా పనిలేకుండా ' గంతకు తగ్గ బొంతా లా ఎవరినో ఒకరిని కట్టుకోవడం, ఆ తర్వాత అదే చట్రం లో బ్రతకడం, ఇంతే కదా" అని అనుకుని ఉంటావు. ఉంటావు కాదు, ఇందాకే అన్నావు కూడా" ఇవన్నీ మనలోని అసంతృప్తిని సమాధాన పరిచే మార్గాలు.

మెచ్చుకోవడం అది కూడా మనస్ఫూర్తిగా మెచ్చుకోవడం అనేది ఒక గొప్ప కళ, అది అందరికీ రాదు. ఎంతో పెద్ద మనసుండాలి. స్పర్శ లేకుండా ఎవరైనా సాధించిన విజయాన్ని అభినందించగలగడం అంత సులువు కాదు.

అంతే కాదు ప్రతీ విషయానికీ రెండు పార్శాలుంటాయి. ఇందాకా నువ్వన్నావు కదా, నాకు టైముంటే ఏ పనికైనా ఉపయోగించుకోవచ్చు, ఆఫీస్ పనే చెయ్యాలని లేదు కదా అని. నిజమే ఆ మాట. అందుకే చెప్తున్నాను. కొంత సమయం మరేదైనా నీ మనసుకు నచ్చే పని చెయ్యడానికి వినియోగించు. రోజంతా ఇల్లా, ఆఫీసు పనుల్లో చస్తున్నాను అని వినీత అనుకుని బాధపడటం ఎంత కరక్ట్ కాదో, రోజుకి పదిహేను గంటలు ఆఫీస్ లోనే ఉంటాను అని నువ్వు అనడం కూడా కరక్ట్ కాదు. జీవితంలో అన్నీ సమపాళ్ళలో ఉండాలి. పని, డబ్బు, గుర్తింపు వీటిల్లో పడి జీవితాన్ని మరిచిపోకూడదు. అలా అని బాగా పని చెయ్యడం మానేయమని చెప్పడం లేదు, నువ్వు కూడా బాగా ఉండేలా పని చేసుకోమని చెప్తున్నాను." అంది నవ్వుతూ.

తేలికపడిన మనసుతో నవ్వింది అనన్య కూడా.

[Click here to share your comments on this story](#)

